

...

A Fővárosi Ítéltábla az felperesi jogi képviselő neve címe 1 és felperesi jogi képviselő neve, címe 2) által képviselt felperes neve, címe) felperesnek a I. és II. rendű alperes jogi képviselőjének neve, címe) által képviselt I. rendű alperes neve, címe I. rendű és a II. rendű alperes neve, címe II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. február 24. napján kelt 4.P.20.472/2020/35. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő tőke összegét 2.658.731 (kétmillió-hatszázötvennyolcezer-hétszázharmincegy) forintra leszállítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezését mellőzi, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.765.020 (egymillió-hétszázhatvanötezer-húsz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra az államnak 3.680.000 (hárommillió-hatszáznyolcvanezer) forint feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket. Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg külön felhívásra az államnak 320.000 (háromszázhuszezer) forint feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperesi Bt. kültagja, személyl és az I. rendű alperes 2009. augusztus 15. napjától házastársi életközösségben éltek, a házasság felbontása iránt az I. rendű alperes 2014-ben pert indított. A házastársak az életközösség fennállása alatt családi napközit kezdtek működtetni az I. rendű alperes tulajdonát képező, ingatlan címe1 szám alatti ingatlanon. Az ingatlan 2009. április 6. napjától a II. rendű alperes tulajdonába került, majd az alperesek ezt az

adásvételi szerződést felbontották, így 2013. április 26. napjától ismételten az I. rendű alperes volt a tulajdonos. 2009. július 15. napján a II. rendű alperes a képviseletében eljáró I. rendű alperes útján megállapodott a óvoda Óvoda és óvodaovi szolgáltatóval mint lakáshasználóval, hogy a II. rendű alperes a tulajdonában lévő ingatlan címel szám alatti ingatlan használatát határozatlan időre átengedi azzal, hogy a használat díjtalan. A megállapodás szerint a szerződés felmondására egy éves felmondási időt kötöttek ki, azzal, hogy a tulajdonos nem köteles cserehelyiséget biztosítani. A óvoda Óvoda és óvodaovi szolgáltatók fenntartója a felperes volt. A felperesi társaság 2012. július 16. napján nyújtott be működési engedély iránti kérelmet, amelynek mellékletét képezte a lakáshasználatot biztosító tulajdonosi nyilatkozat. Budapest Főváros Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatal vezetője 2012. november 30-ai tanúsítványa szerint a családi napközi és óvoda a szolgáltatás vonatkozásában határozatlan időre szóló működési engedélyt kapott.

2015. április 20. napján az I. rendű alperes felszólította a felperest, hogy az ingatlan használatának ellenértékeként 2013. novemberétől havi 200.000 forint használati díjat fizessen meg. Az I. rendű alperes a felszólításban nyilatkozott arra is, hogy havi 200.000 forint díjazás ellenében biztosít lehetőséget a felperes részére az ingatlan további használatára. Figyelmeztette a felperest, hogy ha 2015. május 1. napjáig az ingatlan használati díjára vonatkozó megállapodás nem jött létre, úgy a felperes köteles az ingatlant kiürített állapotban a tulajdonosnak visszaadni.

Mivel a megállapodás nem jött létre, ezért az I. rendű alperes a perbeli ingatlanon működő óvoda nyári szünetben üresen álló épületét bezárta. Ezt a felperes 2015. augusztusában észlelte.

személyl 2015. augusztus 7. napján fordult birtokvédelemért település Polgármesteri Hivatalához. A hatóság a panaszos kérelmének helyt adott és megállapította, hogy az I. rendű alperes birtokháborítást követett el azzal, hogy a ingatlan címel szám alatt üzemeltetett családi napközi bejáratát ajtaját lezárta, ott a zárat lecserélte, biztonsági őrt állított és a panaszost a családi napközi használatától megfosztotta. Kötelezte a panaszoltat az eredeti állapot visszaállítására. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 4.P.XI.23.612/2015/34. számú ítéletében megállapította, hogy az ingatlan birtokosa a felperes volt, ezért a felperes kültagja mint magánszemély nem volt jogosult birtokvédelmet kérni az alperessel szemben, így a jegyző határozatát megváltoztatva a birtokvédelmi kérelmet elutasította.

[2] A felperes a 2016. január 4. napján előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen kártérítés címén 33.248.130 forint megfizetésére. A településl kerület cím 3 szám alatti ingatlanban maradó tárgyak vonatkozásában az igényét a felperesi társaság könyvelési adatait figyelembe véve 4 millió forintban jelölte meg. Az alperesek lakáshasználati díj iránt viszontkeresetet terjesztettek elő.

[3] Az elsőfokú bíróság a 2019. szeptember 12. napján kelt 36.P.25.303/2016/63. számú ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 1.000.000 forintot és annak járulékait, míg ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

[4] A felek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 3.Pf.21.039/2019/4/II. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az első rendű alperesi marasztalás tőke összegét 75.000 forintra leszállította, a II. rendű alperessel szemben a keresetet teljes egészében elutasította, a 28.248.135 forint összegű keresetrészt és a II. rendű alperes viszontkeresetét elutasító rendelkezéseket helybenhagyta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a teljes elsőfokú perköltségre kiterjedően - a II. rendű alperest megillető perköltség kivételével - hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték összegét 2.500.000 forintban állapította meg. A felperes másodfokú eljárási költséget 500.000 forintban, míg az I. rendű alperes másodfokú eljárási költséget 836.000 forintban állapította meg. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 1.000.000 forint együttes első- és másodfokú perköltséget. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes és az alperesek között szóbeli megállapodás alapján haszonkölcsön-szerződés jött létre, amelyet az I. rendű alperes az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 583. §-a és 585. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogszerűen mondott fel, ugyanakkor a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:6. § (2) bekezdése alapján tilos önhatalommal zárta ki a felperest az ingatlanból.

[5] A megismételt eljárás során a felperes a pontosított kereseti kérelmében az ingóságokkal kapcsolatos kárigényét összesen 4.553.416 forintban jelölte meg. Előadta, hogy az ingóságok kiadására az I. rendű alperes részéről nem került sor. A főkönyvi katonok igazolják, hogy a megjelölt tárgyi eszközök a nyilvántartás szerint a felperes tulajdonát képezték, azok a felperesi óvoda üzemeltetéséhez voltak szükségesek. Előadta, hogy a tárgyak kiadására azért nem tart igényt, mert érdekmúlás miatt már nincs szüksége rájuk. A felperes a tárgyak értékét a 14,5%-os amortizációs kulcs figyelembevételével határozta meg. A felperes a számlákat 14. csoportra osztotta az alábbiak szerint: Az amortizációt is figyelembe véve az 1. csoportban (könyvek) 218.862 forint, a 2. csoportban (egyedi számlák) 297.024 forint, a 3. csoportban (lakásfelszerelési áruházak) 141.238 forint, a 4. csoportban (egyedi számlák) 228.725 forint, az 5. csoportban (cég6 és cég7 Kft.) 78736 forint, a 6. csoportban cég8) 209.088 forint, a 7. csoportban (áruház1, cég9) 370.559 forint, a 8. csoportban (cég10) 369.554 forint, a 9. csoportban (áruház2) 1.839.821 forint, a 10. csoportban (cég13 Kft.) 108.313 forint, a 11. csoportban (áruház 3 204.495 forint, a 12. csoportban (áruház4) 132.145 forint, a 13. csoportban (cég14) 297.308 forint, végül a 14. csoportban (áruház5) 57.548 forint megtérítését kérte.

[6] Az I. rendű alperes kérte a felperes keresetének elutasítását, viszontkeresetét 330.000 forint összegben tartotta fenn. Állította, hogy az ingóságok egy része a felperes birtokában, a ingatlan címe2 utcai napköziben található. A tárgyak részben a házastársi közös vagyon részét képezik, amely megosztására nem került sor. A felperesi társaság és a felperesi kultag ingóságai összekeveredtek, azok szétválasztására nincs lehetőség. Hivatkozott arra is, hogy a számlák egy része fogyóeszközre vonatkozik, amelyeket az óvoda működése során felhasználtak.

[7] A felperes az I. rendű alperes viszontkeresetében érvényesített 330.000 forint használati díjat nem vitatta, kérte annak beszámítását.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.992.441 forintot és annak járulékait, míg ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.216.600 forint perköltséget. Felhívta a felperest, hogy fizessen meg 3.520.000 forint eljárási illetéket, míg az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 480.000 forint eljárási illetéket.

[9] Az elsőfokú bíróság a jogerős részítélet után fennmaradt felperesi kereset elbírálása kapcsán abból a tényállásból indult ki, hogy a felperes által korábban használt ingatlanban az I. rendű alperes egyoldalú hatalmassága folytán a felperes működéséhez szükséges egyes ingóságok ott maradtak, vagyis az I. rendű alperes jogalap nélkül került azok birtokába. A Ptk. 5:9. § (3) bekezdése értelmében a jogalap nélküli birtokos jogállására törvény eltérő rendelkezésének hiányában a megbízás nélküli ügyvitel szabályai irányadók, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:583. §-ából kiindulva megállapította, hogy az I. rendű alperes beavatkozása a Ptk. 6:584. § (1) bekezdése értelmében nem tekinthető a felperes érdekében állónak, vagyis az I. rendű alperes a beavatkozásával nemhogy károsodástól nem óvta meg a felperest, hanem éppen a beavatkozásával okozott neki kárt. A Ptk. 6:585. § (4) bekezdése alapján a megbízás nélküli ügyvivőt az idegen vagyontárggyal kapcsolatban elkülönítési, őrzésére, elszámolási és kiadási kötelezettség terheli, amelyre a bizalmi vagyongazdálkodási szerződés szabályait kell megfelelően alkalmazni. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű alperes a reá irányadó jogszabályok szerinti kötelezettségének nem tett eleget, amikor a felperes egyértelműen kifejezte azt az igényét, hogy az I. rendű alperes a vagyontárgyakat adja ki. Az I. rendű alperes ezért a Ptk. 6:321. § (1) bekezdése alapján köteles helytállni a jogalap nélkül birtokba vett és jogellenes módon ki nem adott felperesi vagyontárgyakért. Mivel a vagyongazdálkodó kötelezettségének megszegéséért a szerződésszegésért való kártérítési felelősség általános szabályai szerint felel a vagyongazdálkodó, ezért az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes felelősségét a Ptk. 6:519. §-a szerint vizsgálta azzal, hogy a Ptk. 6:330. §-a értelmében a bizalmi vagyongazdálkodásra a megbízási szerződés szabályait kell megfelelően alkalmazni. A kártérítés módjának meghatározása körében az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az I. rendű alperes úgy vállalta 50 ingóság kiadását, hogy azokat nem jelölte meg beazonosítható módon, miközben a felperes egyetlen vagyontárgy kiadását sem kérte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű alperesre irányadó, a vagyongazdálkodásra vonatkozó, az általánosnál szigorúbb gondosság mellett megvalósítandó őrzési kötelezettségnek az I. rendű alperes nem tudott eleget tenni, ezért az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy a felperes a tárgyak természetbeni kiadásától elzárkózott. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a szerződésszegést ellenőrzési körén kívül eső a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta, ezért a perbeli vagyontárgyak felperes részére történő kiadásának elmaradásából eredő teljes kárt meg kellett térítenie. A kár összegszerűsége kapcsán a vagyontárgyak esetleges elhasználódása miatti értékcsökkenést a 2000. évi C. törvény 52. § (1) bekezdése és az 1996. évi LXXXI. törvény 2-es számú mellékletében írtakra figyelemmel évi 14,5%-os amortizációs kulccsal kellett elszámolni, amellyel kapcsolatban a felek között érdemi vita nem is alakult ki. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a csatolt számlákat a számviteli szabályoknak megfelelően állították ki, és azok valós gazdasági folyamatokat alátámasztó okiratok. Az elsőfokú bíróság ezért – a 13. számú csoportban gyűjtött számlák kivételével – valamennyi a felperes által

becsolt számla kapcsán megállapította, hogy az azok alapján beszerzett vagyontárgyaknak felperesi szolgáltatáshoz való kötődése igazolható, ezért ebben a körben a kereseti kérelemben foglaltak szerint marasztalta az I. rendű alperest. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság 4.322.441 forint összegben elfogadta a felperes kártérítési igényét, amelyet a felperes által nem vitatott viszontkereseti összeggel, azaz 330.000 Ft-tal csökkentett.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesi kereset teljes egészében való elutasítását, illetve a felperes perköltségben való marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélet alapjául szolgáló tényállást valós tényektől és a jogerős részítélettől eltérően állapította meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás során olyan okirati bizonyítékokat értékelt, amelyek tartalma kifogásolható, továbbá olyan körülmények vizsgálatára nem kerül sor, amelyre az ítélet tényként hivatkozik. A tévesen rögzített tényállásból helytelen jogi következtetés levonásával jogellenes döntés született. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság jogerős részítéletében írtakkal ellentétben a felperesi igény elbírálása során az új Ptk. rendelkezéseit alkalmazta, annak ellenére, hogy a másodfokú bíróság által kifejtett álláspont szerint a perben a rPtk. 318. § (1) bekezdését és 339. § (1) bekezdését kellett alkalmazni. A bizonyítási eljárás kizárólag a felperes könyvelési adatait alapult, egyéb tények, mint az ingóságok tényleges használatának körülményei, figyelmen kívül maradtak a bizonyítás során. A felperes ugyanis egy időben két helyen is működtetett családi napközit, így az ingóságokkal kapcsolatos igénynek más megvilágításba kell kerülnie. Az I. rendű alperes vitatta a tárgyi eszközök felperes által megjelölt amortizációs értékének meghatározását.

A korábbi bírósági felhívás ellenére a felperes nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet, hiányos, sok esetben olvashatatlan számlákra alapozta kérelmét, amelyet az elsőfokú bíróságnak a felhívások eredménytelensége folytán el kellett volna utasítania. Az elsőfokú bíróság kizárólag az adott ingóságok családi napköziben történő felhasználásának lehetőségét vizsgálta, azt azonban elmulasztotta értékelni, hogy mely ingóságot melyik intézményben mikor használták. A felperes érdekmúlásra hivatkozva nem kérte a használati tárgyak kiadását és ahelyett pénzbeni megváltást kért, ugyanakkor az érdekmúlást megalapozó körülményeket nem adta elő. Lényeges körülmény, hogy a felperes nem a tárgyi ingatlan birtokának megvonása miatt hagyott fel a családi napközi tevékenységgel, azt követően e tevékenységet még egy évig folytatta. Az I. rendű alperes a felperes által csatolt adathordozó adatai alapján mintegy 50 ingóságot beazonosított, amelyek megtalálhatók és kiadhatók. Az elsőfokú bíróság az élelmiszer-áruházakból származó számlákat annak ellenére fogadta el teljes egészében, hogy az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy ezek a számlák fogyóeszközöket is tartalmaznak.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. A jogerős részítélet egyértelműen rögzíti, hogy a kártérítési igényre az új Ptk.-t kell alkalmazni. A felperes által benyújtott bizonyítékokkal szemben az I. rendű alperes nem jelölte meg, hogy mely ingóságok hol találhatóak. Az I. rendű alperes tilos önhatalommal

zárta ki a felperest az ingatlanból, az ingók kiadására vonatkozó kötelezettségének azonban felszólítás ellenére sem tett eleget. A felperes az érdekmúlást illetően kiemelte, hogy az alperes 2015 augusztusa óta tartja birtokában a felperes ingóságait.

[12] Az ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet (13. számú tételcsoport) elutasító rendelkezését, mert az a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

[13] Az ítéltábla az I. rendű alperesi fellebbezés alapján mindenképp azt vizsgálta, hogy történt-e az elsőfokú bíróság eljárása során olyan eljárási szabálysértés, amelyre tekintettel az elsőfokú eljárás megismétlése érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére lenne szükség [1/2014. (VI. 30.) PK vélemény]. Az I. rendű alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a rPp. 252. § (2) bekezdése alapján azért kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte, illetve figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes 50 ingóság meglétét elismerte. Az elsőfokú eljárás megismétlésére azonban nem kerülhet sor önmagában azon az alapon, hogy a fél az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelésére vonatkozó jogi álláspontját nem osztja. A meglévő ingóságokat illetően pedig az I. rendű alperes nem jelölte meg egyértelműen beazonosítható módon, hogy mely ingóságok birtokban tartását ismeri el, így ezt a nyilatkozatát nem lehetett figyelembe venni. Az alperes újabb bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, de a perben – a későbbiekben kifejtett okokból – további bizonyításnak nincs helye. Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az 5. és 7. számú tételcsoport esetében (cég6-cég7 és áruház1) felperes keresetleszállítását figyelmen kívül hagyva a kereseti kérelmen a rPp. 215. §-a megsértésével túlterjeszkedett, ez azonban nem olyan eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú eljárás megismétlését szükségessé tenné. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére ezért a rPp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján nem volt ok.

[14] Az I. rendű alperes fellebbezése részben alapos.

[15] Az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival az ítéltábla részben nem értett egyet.

[16] A megismételt eljárásban a felperes kártérítési keresetéről kellett döntenie, amelyet a perbeli ingatlanban maradt ingóságok értékére alapítva terjesztett elő. A kereset jogalapját illetően a jogerős részítéletben foglaltakból kellett kiindulni, amely szerint az I. rendű alperes a Ptk. 5:6. § (2) bekezdése alapján tilos önhatalommal zárta ki a felperest a perbeli ingatlanból, amely mint jogellenes és felróható magatartás a Ptk. 6:519. §-a értelmében az I. rendű alperes kárfelelősségének megállapítására alkalmas. A kárt a Ptk. 6:527. § (1) bekezdése alapján elsősorban pénzben kell megtéríteni, amely alól csak annyiban van kivétel, amennyiben a körülmények a kár természetben való megtérítését indokolják. Az adott

körülmények között azonban a felperes az óvoda más ingatlanban való működtetéséhez szükséges ingóságokat már 2015. évben pótolta, így az azóta eltelt időre is figyelemmel a természetbeni – azaz az ingóságok kiadása útján való – kártérítés nem indokolt.

[17] A perben a felperest terhelte annak előadása és bizonyítása, hogy mely ingóságok maradtak az óvodaként üzemelő ingatlanban, illetve azok milyen értéket képviseltek. A felperes az egyes tételeket a társaság könyvelésének főkönyvi kartonjaival, a bekerülési értéket pedig a csatolt számlákkal kívánta igazolni. Az alperes az ellenkérelmében egyes ingóságok birtokban tartását elismerte, míg más ingóságok tekintetében állította, hogy azokat a felperes elszállította. Az alperes ugyanakkor felhívás ellenére sem jelölte meg pontosan, hogy a felperes által számlákkal igazolt tételek közül melyek azok, amelyeket a birtokában tart, illetve amelyeket a felperes részére már kiadott. Az alperes arra is hivatkozott, hogy egyes számlák olvashatatlanok vagy azokon nem látható dátum, illetve, hogy olyan fogyóeszköz, amelyet az óvoda működtetése során felhasználtak.

[18] Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt számlák vizsgálata és értékelése során annyiban tévesen járt el, hogy a számlákat csoportonként egységesen minősítette, és kizárólag annak tulajdonított jelentőséget, hogy a beszerzett termékeknek a felperesi óvodai szolgáltatáshoz való kötődése igazolható-e. Ehhez képest a fentebb kifejtettek szerint arról kellett állást foglalni, hogy a felperes bizonyította-e a számlákon szereplő tételek vonatkozásában, hogy azok az ingatlanban maradtak, illetve hogy ebből a felperest milyen összegű kár érte. Ebből következően csak azon tételek jöhettek szóba a kár összegének megállapítása során, amelyekről a felperes olvasható, beazonosítható, és dátummal ellátott számlát csatolt. Az ítéltábla ezért minden olyan számlát érdemi vizsgálatra alkalmatlannak minősített és figyelmen kívül hagyott, amely nem volt olvasható, vagy amelyen nem szerepelt dátum. Az ítéltábla eleve figyelmen kívül hagyta továbbá azokat a számlákat is, amelyek a felperes ingatlanból való kizárását, azaz 2015. augusztus 7. napját követően keletkeztek.

[19] A fennmaradó számlák közül az ítéltábla azokat fogadta el, amelyek olyan tárgyak beszerzését igazolták, amelyek a felperes által a perbeli óvoda belső életéről készült fényképfelvételekkel igazolhatóak. A fényképfelvételeken látható ingóságokkal kapcsolatos felperesi igényt ugyanis az alperes a 2021. február 9. napján kelt beadványában maga is elismerte. Az I. rendű alperes csak általánosságban hivatkozott arra, hogy a felperes ilyen tárgyakat a más ingatlanban üzemeltetett napköziben is felhasznált, de nem jelölte meg, hogy a fényképfelvételekhez képest mely, a számlákon is szereplő konkrét ingóságot kifogásolja. Az ítéltábla a felek egyező előadása, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése, így a fényképeken szereplő egyes berendezési tárgyak, illetve a számlán szereplő tételek egybevetése alapján megállapította, hogy az ingatlanban az óvoda működtetéséhez szükséges áruhá2, áruhá4 és cég2 berendezési tárgyak, bútorok, gyermekkönyvek és gyermekjátékok megtalálhatóak, így az erre vonatkozó számlákat elfogadta. Az ítéltábla a felperes által megjelölt amortizációs kulcs alkalmazását is elfogadta, mivel azt az I. rendű alperes érdemben nem vitatta.

[20] Mindezen szempontok alapján az ítéltábla a számlák tételes vizsgálata alapján az alábbi következtetésekre jutott.

[21] Az 1. számlacsoportban található, könyvekre vonatkozó igényt 218.862 forintban elfogadta, mivel az ezzel kapcsolatot kérelmét a felperes módosította, és csak gyermekkönyvekre nézve tartotta fenn keresetét. A fényképfelvételek alapján tény, hogy gyermekkönyvek voltak az óvodában, azok az óvoda működéséhez köztudomásúan hozzátartoznak, ezért az erre alapított követelés akkor is alapos, ha az egyes könyveket tételesen nem lehet a fényképeken beazonosítani.

[22] A 2. számlacsoportban egyedi számlák szerepeltek, ezek közül az ítéltábla nem tartotta elfogadhatónak a 76., 85., 89., 94. és 163. számú ruházati számlát, a 152. számú tintapatron számlát és a 323. számú gyógyszerértéki számlát, mert nincs igazolva, hogy azok az óvoda működéséhez kapcsolódtak volna. A felek előadása szerint az óvodai dolgozók a személyes tárgyaikat az ingatlanból elhozták, az pedig nem életszerű, hogy a dolgozók számára vásárolt ajándékok a nyári szünet alatt az ingatlanban maradtak volna. A 183. számú számla esetében a figyelmen kívül hagyás oka, hogy a számla 2015. szeptember 8. napján kelt. A 2. számú számlacsoportban ezért az összes levonás összege 77.024 forint, míg a fennmaradó 220.000 forint iránti követelés alapos.

[23] A 3. számlacsoportban a felperes követeléséből az ítéltábla az óvodai berendezési tárgyakat tartalmazó cég2 számlát elfogadta, azonban nem fogadta el az 308. számú fogkefe-számlát, a 100. számú cég3, a 137. számú cég4 és a 331. számú cég5 számlát. A barkácsaruházi számlák ugyanis részben fogyóeszközöket (cég3), részben olyan műszaki cikkeket tartalmaznak, amelyeknek az óvodai felhasználása nem igazolt. Az így levont 41.514 forint után fennmaradó 99.724 forint iránti igény azonban elfogadható.

[24] A 4. számlacsoportban a 189., 204., 290. és 359. számú számlák tintapartonról szólnak, azonban azt a felperes nem igazolta, hogy ezeket az óvoda számára vásárolta, illetve hogy ezek az alperesi birtokbavétel időpontjában az ingatlanban lettek volna. A 194. és 195. számú számla 2015. szeptemberében és októberében kelt, így azokat nem lehetett figyelembe venni. A 116. és 269. számú cég15 számlák fogyóeszközökről szólnak, ezért azok sem érvényesíthetők. A 21. számú gyógyszerértéki számla vonatkozásában nem igazolt, hogy az abban szereplő tételek az óvoda működéséhez lettek volna felhasználva. Az csoporton belül így az összes levonás összege 68.475 forint, míg alappal érvényesített számlák összege 160.250 forint.

[25] Az 5. számú számlacsoport alapján a felperes a pontosított kereseti kérelmében 78.736 forintot követelt, ehhez képest az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedve 97.660 forintot ítélt meg. A csoporton belül a cég7 Kft. által kiállított számlák szerinti könyvek és játékok léte a fényképfelvételek alapján elfogadható, azonban a cég6 Kft. számláin (31., 78., 118., 295., 319. és 327.) szereplő tételek részben fogyóeszközöket

tartalmaznak, másrészt óvodai felhasználásuk nem igazolható. A 102. számla későbbi időpontban, 2015. októberében lett kiállítva. Az összes levonás összege (53.273 forint) után fennmaradó összeg így 25.463 forint.

[26] A 6. számú számlacsoportban a cég8 számláira alapított 209.088 forint összegű követelést az ítéltábla annak ellenére is elfogadhatónak tartotta, hogy az egyes játékok a fényképeken nem azonosíthatók be hiánytalanul, mivel azok köztudomásúan hozzátartoznak az óvoda működéséhez.

[27] A 7. számú csoporthoz tartozó számlák alapján a felperes a végső kereseti kérelmében 370.559 forintot követelt, amelyhez képest az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedve 417.968 forintot ítelt meg. A számlák közül az ítéltábla egyedül a 42. számú trambulín számlát (25.830 forint) fogadta el, míg a másik trambulínról szóló számla tekintetében a felperes elállt a követeléstől. A áruház1 által kiállított többi számlán nem azonosíthatók az érvényesíteni kívánt tételek, esetenként a keltezés sem olvasható. A számlák szinte csak élelmiszereket, illetve fogyóeszközöket tartalmaznak, amelyek akkor sem lennének érvényesíthetők, ha a felperes igazolta volna, hogy ezeket a vásárlásokat az óvoda számára végezte, hiszen abban az esetben azokat az óvodában felhasználták, elfogyasztották. A kereseti kérelemhez képest levont összeg tehát 344.729 forint.

[28] A 8. számú számlacsoport szintén áruházi (cég10) számlákat tartalmazott, amelyeken nem azonosíthatók az érvényesíteni kívánt tételek, esetenként a keltezés sem olvasható. A számlák szinte csak élelmiszereket, illetve fogyóeszközöket tartalmaznak, amelyek akkor sem lennének érvényesíthetők, ha a felperes igazolta volna, hogy ezeket a vásárlásokat az óvoda számára végezte, hiszen abban az esetben azokat az óvodában felhasználták, elfogyasztották. A csoportból ezért egyetlen számla sem fogadható el, a levonás összege tehát 369.554 forint.

[29] A 9. számú csoport számlái az áruház2 lakberendezési áruházból származnak, amelynek a tételeit az ítéltábla az alperesi elismerés és a csatolt fényképek alapján mérlegeléssel teljes egészében (1.839.821 forint) elfogadta.

[30] A 10. számú tételcsoportban a cég13 Kft. számlái olvashatatlanok, ezért azokat az ítéltábla érdemi vizsgálat nélkül teljes egészében (108.313 forint) figyelmen kívül hagyta.

[31] A 11. számú számlacsoportban a áruház 3 áruház számlái szerepelnek, azt azonban a felperes semmivel nem igazolta, hogy ezek a műszaki cikkeket az óvoda számára vásárolta, és azok az alperesi birtokbavétel időpontjában az ingatlanban voltak. Az ítéltábla ezért a teljes összeget (204.495 forint) levonásba helyezte.

[32] A 12. számú számlacsoportban áruháza lakberendezési számlák szerepeltek, amelyeket az ítéltábla a csatolt fényképek alapján mérlegeléssel egészében (132.145 forint) elfogadhatónak tartott.

[33] A 13. számú számlacsoportba tartozó tételeken alapuló igényt az elsőfokú bíróság jogerősen elutasította.

[34] A 14. számú számlacsoportba a áruháza Kft. gyermekjáték számlái tartoztak, amelyeket az ítéltábla mérlegeléssel egészében (132.145 forint) elfogadhatónak tartott.

[35] Mindezek alapján a felperes pontosított kereseti kérelme szerinti 4.553.416 forint tőkeösszegeből az ítéltábla összesen 1.267.377 forintot helyezett levonásba, és így a felperest illető kártérítés összegét 2.988.731 forintban állapította meg. Ezt az összeget csökkenteni kellett a felperes által nem vitatott 330.000 forintos viszontkereseti összeggel, amely alapján az elsőfokú bíróság által megállapított marasztási összeget az ítéltábla 2.658.731 forintra szállította le.

[36] Az ítéltábla a kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a felperesi marasztalás összegét a rendelkező részben írtak szerint leszállította.

[37] Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, ezért az ítéltábla a perköltség viseléséről a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség és pervesztesség arányában rendelkezett. Az ítéltábla a részítéletben a felperes és az I. rendű alperes perköltségét csak megállapította, arról az elsőfokú bíróságnak a pernyertesség arányában kellett volna rendelkeznie. A felperes I. rendű alperessel szemben eredetileg 33.248.135 forint iránt terjesztett elő kereseti kérelmet, amelyből a jogerős részítélettel megítélt 75.000 forinttal együtt összesen 2.733.731 forint, azaz 8% tekintetében lett pernyertes, míg 92% mértékben pervesztes.

[38] Az ítéltábla a felek jogi képviselőjével felmerült költségeiről a felperes esetében a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, az I. rendű alperes esetében a rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján határozott. A pernyertesség arányára figyelemmel a felek jogi képviselőjével felmerült perköltség összegét az ítéltábla az elsőfokú eljárásban a felperes javára 136.700 forintban, az I. rendű alperes javára 1.115.400 forintban állapította meg. A jogerős részítélet által megállapított perköltséget úgyszintén a pernyertesség arányában kellett megosztani, így a felperes a részére megállapított 500.000 forintból 40.000 forintra, az I. rendű alperes a részére megállapított 836.000 forintból 769.120 forintra jogosult. A jelen másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a fellebbezett értékkel, azaz 3.992.441 forinttal volt azonos, amelyre tekintettel a felperes 66%-ban, az I. rendű alperes 33%-ban volt pernyertes. Az ítéltábla ezért a pernyertesség arányára figyelemmel a felperest

illető perköltség összegét 50.000 forintban határozta meg. A felperes köteles ugyanakkor az I. rendű alperes által előlegezett fellebbezés illeték (319.400 forint) arányos részének, azaz 106.500 forint viselésére. Az ítéltábla a feleket terhelő perköltség tételeit beszámítva kötelezte az összességében nagyobb arányban pervesztes felperest az I. rendű alperest illető perköltség viselésére. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.500.000 forint kereseti és 2.500.000 forint fellebbezési illetékből a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes 3.680.000 forintot, míg az I. rendű alperes 320.000 forintot köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2021. június 25.

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia sk.

Dr. Benedek Szabolcs sk.

Dr. Sági Zsuzsanna sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró